

Šiame numeryje skaitykite

2 psl.

Tikimasi produktyvaus bendradarbiavimo

3 psl.

Greta piendavių — ir egzotiški paukščiai

4-6 psl.

Jiems spalvis — neeilinių gimtadienių meniu

5 psl.

2016 m. III ketvirčio geriausiai ūkininkai pagal skirtingas superkamo pieno kiekio grupes

7 psl.

Tėvas perdavė sūnui žemdirbišką dvasią

8 psl.

„Žemaitijos pieno“ valdyba sveikina

GERMANTO GOUDA sūris įvertintas auksu

Spalio 7–9 dienomis „Žalgirio“ arenoje įvyko 8-oji Lietuvoje gaminamų prekių ir teikiamų paslaugų paroda „Rinkis prekę lietuvišką 2016“, kuri jau tapo tradicine gamintojų susitikimo su esamais ir potencialiais klientais vieta. Šioje parodoje aukščiausio įvertinimo sulaukė „Žemaitijos pieno“ bendrovėje gaminamas sūris GERMANTO GOUDA, pelnydamas aukso medalį.

Lietuvos pramonininkų konfederacija ir Kauno krašto pramonininkų ir darbdavių asociacija šiais metais pirmą kartą kartu su paroda „Rinkis prekę lietuvišką 2016“ rengė ekspoziciją MADOS PASAŽAS, kurioje pristatyti nauji lietuviškų prekių ženklai.

Parodoje „Rinkis prekę lietuvišką“ savo naujausią produkciją pris-

tatė net 220 gamintojų. Išaugus dalyvių skaičiui, išsiplėtė ekspozicija, o ją aplankė per 31 tūkstančių lankytojų.

GOUDA — viena iš populiariausių puskiečio sūrio rūšių pasaulyje, pasižymi ryškiu, turtingu skoniu ir plastiškumu. Istoriniuose šaltiniuose šis sūris minimas jau nuo XII a., o lietuviškoji GOUDA

Telšiuose gaminama nuo 1985 metų, ir tik iš keturių ingredientų: pieno, raugo, fermento ir druskos. Ryški ir darni skonių paletė atsiskleidžia po šešias savaites trunkančio brandinimo proceso, o sūrio pjūvyje pastebimos pavienės, žirnio formos akutės byloja apie aukštą kokybę. Švelniai gelsvos spalvos, burnoje tirpstantis sūris puikiai pjaustosi, tarkuojasi ir yra šeiminingai vertinamas bei dažnai naudojamas. Išraiškingas skonis praturtina salotas, šaltus sumuštinus su šviežiomis daržovėmis ir kitus patiekalus. Atplėšę pakuotę, atrasite tolygiai supjaustytas gardaus sūrio riekelis, tai ypač pastebi ir įvertina tie,

kurie taupo savo laiką.

Tai ne pirmas aukštas įvertinimas šiam sūriui. 2015 metais Briuselyje įvykusiame „Superior taste Awards“ konkurse GERMANTO GOUDA pelnė aukso žvaigždę už skonį ir kokybę.

Šį rudenį GERMANTO sūrio mėgėjus nudžiugino net keturi nauji gaminiai parduotuvių lentynose: GOUDA pjaustyta kubeliais, GOUDA pjaustyta kubeliais su piktaiškais prieskoniais, tarkuoti GOUDA ir TILSIT sūriai. Belieka išsirinkti!

Daugiau informacijos apie GERMANTO sūrius rasite www.germanto.lt

SVEIKINAME

geriausius rugsėjo mėnesio ūkininkus pagal skirtingas superkamo pieno kiekio grupes

Pirmoje grupėje

(per dieną parduoda nuo 50 iki 199 kg natūralaus pieno)
Tomas Andriuška — Pasvaigės k., Degaičių sen., Telšių r.

Antroje grupėje

(per dieną parduoda nuo 200 iki 499 kg natūralaus pieno)
Petras Vaišys — Kaunatavos k., Upynos sen., Telšių r.

Trečioje grupėje

(per dieną parduoda nuo 500 iki 999 kg natūralaus pieno)
Petras Gedminas — Žačių k., Meškuičių sen., Šiaulių r.

Ketvirtoje grupėje

(per dieną parduoda nuo 1000 iki 1999 kg natūralaus pieno)
Vytautas Kaušpėdas — Daujočių k., Svėdasų sen., Anykščių r.

Penktoje grupėje

(per dieną parduoda nuo 2000 kg ir daugiau natūralaus pieno)
Nijolė Kononovienė — Didžiųjų Monstaičių k., Kulių sen., Plungės r.

Geriausio ekologiško pieno gamintojas

Karina Mikalauskienė — Kaušėnų k., Nausodžio sen., Plungės r.

Apie pieno sektoriaus būklę Europoje ir Lietuvoje

2016 m. rugsėjo mėnesį Lietuvoje pieną supirko 60 įmonių
Informacija apie mokėtą pieno supirkimo kainą 2016 m. rugsėjo mėnesį

Vidutinė 2016 m. rugsėjo mėn. įmonių mokėta kaina už natūralų pieną, be nuosaitų (Eur už t)

Natūralaus pieno kaina 2016 m. rugsėjo mėn. mokėta pieno gamintojams, parduodantiems daugiau kaip 40 t pieno per mėnesį, (Eur už t)

Tikimasi produktyvaus bendradarbiavimo

„Žemaitijos pienas“ – viena iš didžiausių ir moderniausių pieno perdirbimo įmonių Lietuvoje sėkmingai su savo produktais konkuruoja šalies ir užsienio rinkose. Žinoma, niekuomet nestovima vietoje, nes spartūs pažangos pokyčiai pasaulyje pateikia naujų iššūkių pieno pramonei ir jos gaminamiems produktams.

Algirdas Dačkevičius

Įmonės vadovybė, modernizuodama gamybos bazę, visuomet įvertina ir žmogiškąjį faktorių, nes būtent nuo motyvuotų ir kvalifikuotų specialistų labai daug priklauso galutinis rezultatas. Ypač vertinami tie darbuotojai, kurie mokslo įstaigose įgytas teorines žinias sėkmingai ir kūrybingai pritaiko praktikoje.

Taip susiklostė gražus bendradarbiavimas tarp žemaičių įmonės

Dėstytojai, siekdami kuo suprantamiau perteikti žinias ir atsižvelgdami į besikeičiančius mokymosi įpročius bei technologinius pasiekimus, naudoja interaktyvius žinių perteikimo metodus: paskaitų medžiaga pateikiama elektroninėje erdvėje, organizuojamos komandinės užduotys, savarankiški tyrimai, projektų pristatymai. Žinias studentai giliai ne tik paskaitose ar savarankiškai studijuodami bibliotekoje, bet ir dalyvaudami konferencijose bei įvairiuose konkursuose. Studentų

Aloyzo Gudonio knygas fakulteto katedros vedėjai Vijolei Bradauskienei su rašytiniu palinkėjimu dėstytojams ir studentams nuo „Žemaitijos pieno“ valdybos pirmininko Algirdo Pažemecko perdavė įmonės gamybos vadovas Ramūnas Dargis.

ir Kauno technologijos universiteto, kurio profesorius Aloyzas Gudonis ne tik atlieka didžiulį akademinį darbą, nagrinėdamas savo knygose pienininkystės aktualijas, bet ir buvo daugybės „Žemaitijos pieno“ šiandieninių puikių specialistų praktikos vadovas. Neseniai išleista šio mokslininko ir praktiko knyga „Pieno gaminių technologija ir inžinerija“. Siekdama užmegzti glaudesnę bendradarbiavimą su Klaipėdos valstybine kolegija – vienintele mokykla Vakarų Lietuvoje, rengiančia maisto srities specialistus su aukštu išsilavinimu – įmonės vadovybė nusprendė kolegijos Technologijų fakultetui padovanoti dešimt šių vertingų profesoriaus knygų.

Jas fakulteto katedros vedėjai Vijolei Bradauskienei su rašytiniu palinkėjimu dėstytojams ir studentams nuo „Žemaitijos pieno“ valdybos pirmininko Algirdo Pažemecko perdavė įmonės gamybos vadovas Ramūnas Dargis ir personalo vadybininkė Jūratė Baltutienė.

Vyko nuoširdus ir dalykiškas pokalbis prie kavos puodelio ne tik su katedros vedėja Vijole Bradauskiene, bet ir docentu Viktoru Lioranču, lektorėmis Bernadeta Gedrimiene ir Kristina Montrimaite.

Svečiams iš Žemaitijos sostinės papasakota, jog, baigę maisto technologijų studijų programą, absolventai gali dirbti technologais, meistras, laboratorijos darbuotojais, kokybės vadybininkais gamybos ir prekybos, taip pat maitinimo įmonėse. Pažangu tai, kad maisto technologijų studijų programa nuolat atnaujinama, atsižvelgiant į darbdavių, socialinių dalininkų, absolventų ir studentų nuomonę.

praktika vykdoma tiek pačioje kolegijoje – laboratorijose, kompiuterių klasėse, praktinio mokymo firmose ir pan., tiek ir pramonės bei viešojo maitinimo įmonėse.

„Žemaitijos pieno“ gamybos direktorius Ramūnas Dargis ir personalo vadybininkė Jūratė Baltutienė pokalbyje akcentavo, jog Maisto ir technologijų studijų programos studentai galėtų atlikti gamybinę praktiką ne tik įmonėje, bet ir jos padaliniuose, žinoma, esant laisvų vietų. Studentai praktikos metu už simbolinę kainą apgyvendinami. Žinoma, visų pageidaujančių nebūtų įmanoma priimti. Šią vasarą apgyvendinti ketvertas.

„Mūsų studentai nėra išlepinti, daugelis motyvuoti, o kai kurie pasiekę ir išskirtinių rezultatų“, – džiaugėsi kolegijos Technologijų fakulteto auklėtiniais katedros vedėja V. Bradauskiene. Ji prisiminė sėkmingiausius dalyvavimus konkursuose, ypač „AgroBalt“ tarptautinėje parodoje, kur laimėtas aukso medalis.

Prisiminta kolegijos auklėtinė Sigita Nikaitė, pagaminusi be cukraus varškės sūrėlį. Ji sėkmingai dirba „Žemaitijos piene“, o palydinti 2015-uosius metus, buvo nominuota „Geriausiu naujoke“.

Ypač pasidžiaugta Igno Stirbiu, sukūrusiu energetinį gėrimą iš išrūgų.

Jo diplominis darbas, prikaustęs kolegijos akademinės visuomenės dėmesį, įvertintas dešimtuku.

R.Dargis užsiminė, jog didesnių priekaištų kolegijos studentams, ypač atlikusiems praktiką logistikos srityje, neturintis. O specialistų, šiandien dirbančių „Žemaitijos piene“ ir baigusių Klaipėdos valstybinę kolegiją, turint omenyje šios mokslo įstaigos anks-

pų reikėjo įveikti R. Dargiui, kol tapo gamybos direktoriumi. Vaidinukas iš pradžių buvo priimtas į Sūrių cechą išrūgą pasterizuoti, dirbo centrinėje plovykloje, prie pieno valymo linijos, varškės ceche, aparatiniame, šveitė sūrius, juos pakavo ir t.t. Lygiagrečiai mokėsi Žemės ūkio universitete, kur studijavo mechanikos inžineriją.

Transporto skyriuje pradėjo nuo dispečerio, vėliau sekė kontrolieriaus darbas. Labai daug vertingos patirties įgijo dirbdamas logistikos vadybininku žaliavai, Žaliosios logistikos vadovu, logistikos direktoriumi ir transporto vadovu. Posūkis vadovauti gamy-

„Jūsų įmonės gaminiai labiausiai vertinami ant mūsų stalo, manyčiau, kad jie sudaro apie 90 proc. visų mano perkamų pieno gaminių“, – sakė J.Vaitekonienė.

Samprotauta, jog mokslas ir verslas visuomet turi eiti greta ir jausti vienas kito pulsą. R.Dargis ir J.Baltutienė išsakė, jog visuomet laukia iniciatyvių darbuotojų, nebijančių pamatuotos rizikos ir naujų iššūkių. „Laimi atkaklumas ir tvirtas žinojimas, ko nori. Reikalinga ir komunikuoti gyvai, o ne paskambinant telefonu. Pokalbis

Dalykiškas pokalbis vystėsi fakulteto dekanės (iš dešinės) Jūratės Vaitekonienės kabinete. Greta „Žemaitijos pieno“ gamybos vadovas Ramūnas Dargis, personalo vadybininkė Jūratė Baltutienė ir katedros vedėja Vijolė Bradauskiene.

tesnius pavadinimus bei jos filialus, – nemažas būrelis – 125. Tai sudaro apie 10 proc. nuo visų įmonės darbuotojų.

„Kiekvienam naujai atėjusiam į darbą ir panorusiam užimti aukštesnes pareigas, akcentuoju: kuo tuo žemesnių pareigų pradėdama, tuo greičiau kopijama karjeros laiptais, nes viesokariopa patirtis yra vertinga ir motyvuojanti žengti toliau į savo tikslą“, – įsitikinęs šia gyvenimo patikrinta taisykle, samprotavo R.Dargis.

Jis prisiminė ir savo darbinę biografiją, o kiekvienam palinkėtu: „Nebijoti sunkaus darbo, o tikslą turėti bet kurioje gyvenimo srityje, net ir daržo lysvėje“. Kodėl daržo, paklaustų ne vienas. Atsakymas paprastas: R. Dargio tėveliai pirmiausia savo ūkyje vertėsi daržininkyste, o tik vėliau pienininkyste. Ilgas vagas, beravint jas, reikėdavo įveikti Ramūnui, o kad darbas būtų tikslingas – kartimi pažymėdavo tą vietą, iki kurios daržovės būtinai turėjo būti tądien nuravėtos. Daugybę pako-

bai R. Dargiui buvo kiek netikėtas, bet su naujais iššūkiu buvo lengviau susitvarkyti, nes padėjo ankstesnioji patirtis.

Gamybos direktorius pastebėjo, kad dažniausiai jam tenka susidurti su trimis tipais darbuotojų: vieniems – pasakai, o padaro šiaip sau, kiti po nurodymo padaro gerai, o labiausiai įmonėje vertinami tie, kurie suvokia savo užimamos darbo vietos svarbą ir savarankiškai kuria prekės pridėdamąją vertę.

Jis mano, kad labai pravartu retkarčiais gamyboje pasidaruoti ir įmonės vadovaujantiems darbuotojams, tada lengviau suvokti visas gamybos problemas, su kuriomis susiduriama kasdien. Tokia praktika „Žemaitijos piene“ sėkmingai taikoma.

Vėliau pokalbis tęsėsi kolegijos Technologijų fakulteto dekanės Jūratės Vaitekonienės kabinete.

Dekanė pirmiausia pagyrė kokybišką „Žemaitijos pieno“ produkciją.

akis į akį visada efektyvesnis ir daugeliu atvejų rezultatyvesnis darbo ieškančiam žmogui“, – samprotavo J.Baltutienė.

Susitikime nutarta pasirašyti bendradarbiavimo sutartį tarp „Žemaitijos pieno“ ir Klaipėdos valstybinės kolegijos Technologijų fakulteto.

„Tikimės produktyvaus bendradarbiavimo, kad motyvuoti studentai, kurie norės susipažinti su pieno perdirbimo technologijomis, bus priimti į praktikas, galės įmonėje rengti baigiamuosius darbus ir taps tikrais pieno technologijų specialistais. Norėsime pasikviesti įmonės atstovus į organizuojamus seminarus, siekiant sužinoti naujausias pieno produktų gamybos tendencijas, iššūkius verslo įmonėms ir rinkos poreikius“, – sakė Technologijų fakulteto katedros vedėja V.Bradauskiene.

„Žemaitijos pieno“ atstovai liko patenkinti vizitu į kolegijos Technologijų fakultetą, šiltu priėmimu ir dalykišku bendravimu, kuris ateityje turėtų peraugti į glaudesnę ir rezultatyvų bendradarbiavimą.

Greta piendavių – ir egzotiški paukščiai

Patausalės kaimo ūkininko Tomo Andriuškos diena prasideda melžiant karves, lesinant keturių šimtų būrį paukščių, iš kurių dauguma – egzotiškieji, ir gaminant pusryčius garbaus amžiaus tėvams, kuriuos 38 metų vyras karšina.

Algirdas Dačkevičius

Tomo tėviškė – Micaičiai, visai netoliese Patausalės kaimo. Ten dar gyvenimas neapmiręs: stūksa gimtoji trobelė, o ūkiniuose pastatuose įkurdinti gyvuliai.

„Sodybą Patausalėje nupirkome prieš penkerius metus. Čia ir ligotiesiems tėvams patogiau gyventi, nes geresni privažiavimo keliai ir, reikalui iškilus, galima be vargo prisikviesti greitąją medicinos pagalbą“, – pasakojo Tomas.

Darbas su gyvuliais jį lydėjo nuo mažumės, nes tėvas vadovavo tuomečio kolūkio fermai, o mama buvo puiki melžėja, nuolat pelnusi geriausių įvertinimų. Pasak Tomo, jis fermoje praleisdamo daugiausiai laiko, padėdamas tėvams.

Didelių mokslų nesiekė, tai apie šešetą metų netoliese pas kaimyną ūkininką pasidarbavo, o vė-

liau nusprendė ir pats savo ūkio šeimininku tapti. Dalyvavo Pieno direktyvos programoje, taip pat Pusiau natūrinio ūkio rėmimo programoje. Be karvių ir gausaus būrio paukščių, laiko kiaulių, ožkų, avių, triušių ir dvejetą poni arkliukų. Kieme šiltnamyje noko pomidorai, aplink žydi gėlės. Kaip vienam įmanoma visur suspėti? Toks klausimas natūraliai, ko gero, kyla kiekvienam.

„Labai noriai padeda seserys Ingrida ir Teresė, ypač savaitgaliais. Jos su savo sutuoktiniais, atsukubėję iš Telšių, nudirba daugybę darbų“, – džiaugiasi artimųjų parama pašnekovas.

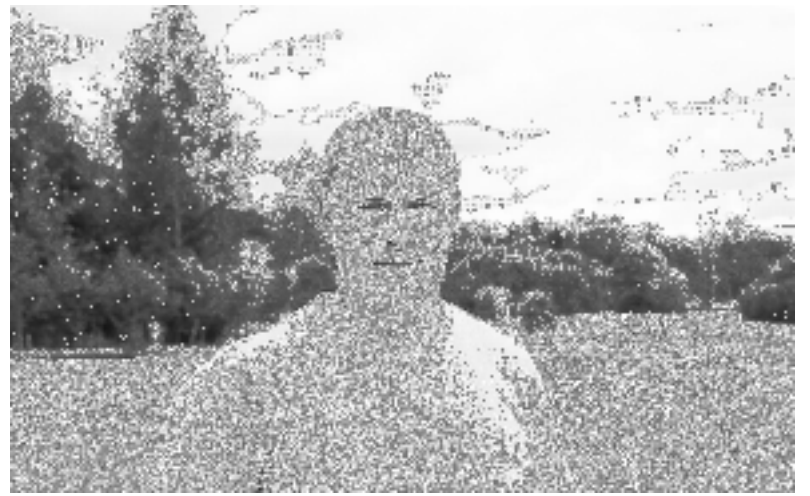
Pakalbinta sesuo Ingrida Kybartienė, dirbanti „Čia Market“ buhalterė, tik džiaugėsi savo brolio uolumu prie visų darbų ir meile garbaus amžiaus tėveliams juos prižiūrinti.

Ūkininko karvučių banda nedidelė, bet pieno kokybė gera. Jis

dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinkimo tvarkoje. Tai pastebėjo čia besilankantis „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Valdas Adomuskas.

O kada atėjo ūpas auginti egzotiškus paukščius? Tomas prisimena, kad dar gyvendamas Micaičiuose panašiai prieš šešetą metų dovanų gavo porėlę povų. Nuo tada ir prasidėjo retesnių paukščių paieškos Lietuvoje ir užsienyje. Vaikinas įsigijo specialiosios literatūros apie įvairius paukščių rūšis, jų priežiūrą bei ligas. Taip su bendraminčiu Renatu pradėjo į Vengrijos paukščių turgus važinėti, iš kur parsigabena paprastam sodiečiui negirdėtų ir neregėtų sparnuočių.

Dabar sodyboje karaliauja 23 veislių vištos, keturių veislių fazanai, aštuonių veislių antys ir penkių veislių žąsys. Turima putpelių, kalakutų, balandžių. Vaikšto ir būrelis vadinamųjų „kalėdinių“ žą-

Tomas Andriuška.

sų. Ūkininkas užsiminė, kad jos noriai iš anksto užsakomos didžiųjų žiemos švenčių stalui, nes minta ekologiškais pašarais. Pasak šeimininko, pageidaujantieji dar gali suskubti jų užsisakyti.

Tarp visų paukščių bene drausiasia sodybos gyventoją Australijos vištinė žąsis, nė per žingsnį neatsitojanti nuo atvykstančių svečių. Keisčiausia, kad ji ne gadena kaip

kaimo žąsis, o kriuksi kaip paršelis. Šeimininkas ją praminė „juodąja našle“. Žąsis prieš Kalėdas padeda 4-5 kiaušinius, tačiau nesiseka su šios rūšies žąsiniais. Kritus vienam, pirkto antarą, bet ir šis neišgyveno. Jie brangiai kainuoja, todėl tokios netektys kartais į neveltį varo šeimininką.

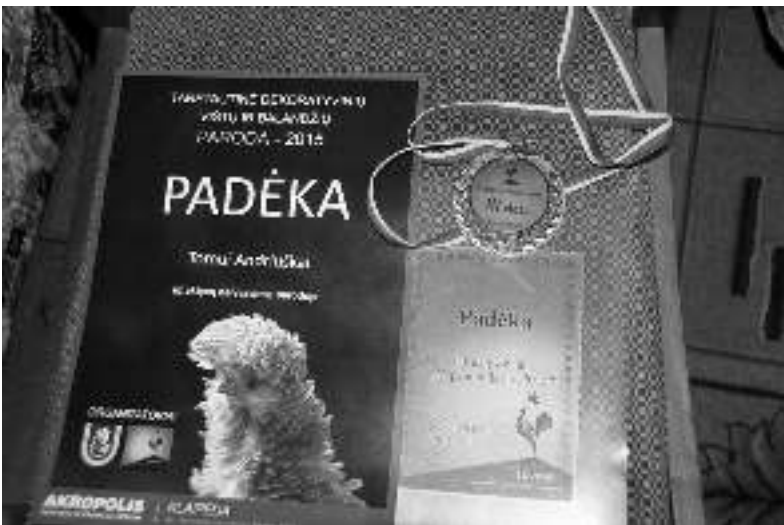
Tomas, norėdamas gauti kuo daugiau žinių, ne tik skaito specialiąją literatūrą apie paukščius, bet ir dalyvauja įvairiuose praktiniuose seminaruose, kur labai vertina profesoriaus Stasio Juknevičiaus patarimus. Ūkininkas priklauso Lietuvos dekoratyvinių ir veislinių paukščių augintojų draugijai, vyksta į įvairias parodas. Kadangi ir virtuvės paslapčių daug išmano, tai pernai kaimo sodyboje „Gaja“ dalyvavo cepelinų fiestoje, iš kur parsivežė trečiosios vietos medalį.

Laisvalaikiu labai mėgsta grybauti. „Šiomet – grybų metais – ne vieną krežulį iš miško parnešiau, o raudonikiai į pamiškę, kur ganosi karvutės, savo galvas tiesiog kaišiojo“, – pasakojo Tomas.

Šis kraštas garsios žuralistės Janinos Zvonkuvienės atsiminimuose „Kelelis pro Patausalę“ aprašytas. Vienoje publikacijoje vietos skirta ir Tomo tėveliui, šiuo metu jau nereginciam šviesos, bet jaučiančiam doro sūnaus „pagranduko“ globą.

Kaip vėjo gūsis pralekia Tomo diena, genama įprastinių rūpesčių – su viralu tėvams ant stalo, balta pieno puta melžtuvėje, įvairiųjų paukščių alasu, avelių bliovimu ir ožkelių mekenimu...

O pro ažuolinį stulpą, pastatytą Tomo žemėje, su užrašu PATAUSALĖ ir plazdančia Žemaitijos vėliava, toliau keleliu žingsniuojama gyvenimas.

Tomas iš įvairių renginių grįžta su padėkomis.

Vaikinas įsigijęs specialiosios literatūros apie įvairius paukščių rūšis, jų priežiūrą bei ligas.

Mėlynasis indiškasis povas.

Smalsioji Australijos vištinė žąsis.

Vandens paukščiams gera turkštis tvenkinėlyje.

Įvairių veislių paukščiai gerai tarpusavyje sutaria.

Jie švenčia neeilinį gimtadienį!

Spalio mėnesį neeilinių gimtadienių sukaktis ir jubiliejus šventė aštuoni ūkininkai, pieną tiekiantys „Žemaitijos pienui“.

40 metų gimtadienį šventė **Rita Paksienė**, gyvenanti Kretingos rajono Žalgirio seniūnijos Raguviškių kaime.

50 metų jubiliejai sukako **Rimai Šidlauskienė** iš Telšių rajono Luokės seniūnijos Vieکشnalių kaimo, **Robertui Armaliui** iš Skuodo rajono Šačių seniūnijos Pagramantės kaimo ir **Sauliui Palitauskui** iš Pagėgių sa-

vivaldybės Lumpėnų seniūnijos Lumpėnų kaimo.

60 metų sukako Šilutės rajono Juknaičių seniūnijos Rumšų kaimo ūkininkui **Antanui Nausėdai** ir Šilutės rajono Kintų seniūnijos Uogalių kaimo ūkininkui **Paneušui Surpliui**.

70 metų gimtadienį paminėjo **Bronė Bagočienė**, gyvenanti Šilalės rajone, Tenenių kaime ir **Zigmas Sto-**

nys, gyvenantis Šilutės rajone, Juknaičių seniūnijoje, Šerių kaime.

Jų pasveikinti atvyko „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktorius Mindaugas Čėjauskas, vadybininkai Petras Kulvietis, Danutė Jokubauskienė, Karolina Kulvietienė, Jolanta Lekienė, Valdas Adomaskas ir Donatas Viskontas.

Gražiausios sodybos šeimininkas

Ižengus į Zigmo Stonio sodybą Šilutės rajono Juknaičių seniūnijos Šerių kaime, kieme pasitinka mediniai muzikantai ir kitokios grožybės. Pakėlus akis pamatai ažuolinę lentelę su užrašu „Gražiausia Lietuvoje Augenijos ir Zigmo Stonių sodyba“.

Tiesa, ji tokia pripažinta 2005-aisiais, tačiau per 11 metų savo grožio neprarado. Anaipol, jis nuolat puoselėjamas. Nuoširdus šeimininkas aprodė gražiausius kampelius, tvenkinį, svečių ir medžiotojų namelius su įspūdingais trofėjais. Yra ir šiaip kur jaukiai prisėsti ir pabendrauti su bičiuliais. Zigmas gyvenime daug

ko patyrė.

Būdamas muzikalus, dirbo Natkiškių kultūros namų direktoriumi. Matomoje vietoje padėtas ir Rietavo žemės ūkio technikume įgytas agronomo diplomas. Ne bet koks, o raudonas. Vadinasi, pelnytas už aukščiausius pažymius. Gyvenimas taip susiklostė, kad net 11 metų Zigmas darbuosi paš-

to viršininku Alsėdžiuose.

„Baigiau vienerių metų paštininkų kursų Vilniuje ir pradėjau dirbti iš Lenkijos į ištuštėjusį Klaipešos kraštą, kuriame gyveno vokiečiai. Ten atsidūrė ir Paneušo šeima. Jo tėvai irgi bėgo nuo tremties, bet iš Rietavo. Taip pat į Klaipešos kraštą. Ten būsimieji sutuoktiniai ir susitiko.

(Nukelta į 6 psl.)

Zigmas Stonys (kairėje) ir „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktorius Mindaugas Čėjauskas.

„Gyventi inkilėly būtų nuobodu“

Taip samprotauja Kristina ir Paneušas Surpliai, gyvenantys Šilutės rajono Kintų seniūnijos Uogalių kaime. „Inkilėlis“ jiems, taip pat ir sūnui Andriui – daugiabutis mieste.

Sutuoktinių gyvenimas turi įdomią istoriją. Pasirodo, Kristinos tėvai bėgo nuo stalininės tremties iš Lenkijos į ištuštėjusį Klaipešos kraštą, kuriame gyveno vokiečiai. Ten atsidūrė ir Paneušo šeima. Jo tėvai irgi bėgo nuo tremties, bet iš Rietavo. Taip pat į Klaipešos kraštą. Ten būsimieji sutuoktiniai ir susitiko.

Kristinos ir Paneušo šeimoje, be Andriaus, augo dvi dukterys –

Edita ir Laura. Jos abi – Jungtinėje Karalystėje. Kai sveikinome Paneušą su garbiu gimtadieniu, namuose viešėjo Edita. Besikalbant su ja ir tėvais, paaiškėjo, kad Surplių vyresnysis sūnus Andrius ne tik ūkininkauja, bet ir turi labai įdomų pomėgį, Lietuvoje daug kam negirdėtą. Tai autodriftas (liet. – šoninis slydimas važiuojant). Pasirodo, kintiškiai Lietuvoje subūrė vieną didžiausių komandų, kuri jau

skina Pabaltijo varžybose laurus. Komanda pasivadina „Drifto velniai“, o emblemos pirmtakė – Andriaus sesuo Edita. Pastaruoju metu puikiai sekasi Andriui, savo lygoje pelniusiam pirmąją vietą.

„Iš pradžių tėvas pykdavo, kad sūnus lakstė su bendraamžiais tarši galvas pametė. Pradėjo siausti su vadinamosiomis „birbynėmis“, kol jas nujojo.

(Nukelta į 6 psl.)

Kristina ir Paneušas Surpliai.

Apsupta šeimos vyrų

Ritos Paksienės iš Kretingos rajono Raguviškių kaimo darbo diena kupina didesnių ir mažesnių darbų. Be to, jai tenka rūpintis keturiais šeimos vyrais: sutuoktiniu ir trimis sūnumis.

Taip jau susiklostė, kad Rita šeimoje augo su trimis broliais, o į ūkininkavimą jauniausioji tėvų atžala pasuko vienintelė.

Karvutes jai tenka melžti vienai, tik vakare vidurinysis sūnus penkiolikametis Romas prikimba. Vyriausiasis – Karolis, kuriam septyniolika, mokosi Kretingos profesinėje mokykloje, kur įgis technikos priežiūros specialisto pro-

fesiją, o jaunėlis Jonukas peržengė pirmos klasės slenkstį. Mamai juos visus reikia rytais nuvežti, o vėliau parvežti iš Kretingos, kur jie mokosi.

„Taip bekursuojant ir automobiliui nėra kada atvėsti“, – juokavo Rita. Ūkininkė užsiminė, jog su „Žemaitijos pienu“ bičiuliauja seniai – apie 18 metų. Iš pradžių dirbo pieno surinkimo punkto ve-

dėja, o vėliau su vyru Jonu ėmėsi ūkininkavimo.

Darbšti šeima dalyvavo Žemės ūkio valdų modernizavimo programoje, rekonstravo tvartą, įsirengė pieno liniją, įsigijo šaldytuvą. Atsirado ir technikos: traktorius, presas, vnyjotuvus, frontalinis krautuvas. Šiemet lizingu naują kombainą nusipirko.

(Nukelta į 6 psl.)

Rita Paksienė ir „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktorius Mindaugas Čėjauskas.

Visi – po vienu stogu

Sauliaus Palitausko šeima Lumpėnuose gyvena draugiškai – tėvai ir vaikai – po vienu stogu.

Visas septynetukas: tėvai ir keturi jų vaikai, dar vyresnėlio Dariaus išrinktoji Aurelija yra darbais pasiskirstę. Viską patys sutelktai įveikia, nieko nesamdo.

Saulius – ne tik visų galų meistras, bet ir žmonai Danguolei padeda melžti karves. Sūnūs

Darius ir Vytautas – taip pat nepamainomi pagalbininkai visuose ūkiškuose darbuose.

„Turiu apie šešias profesijas, bet jų nėra kur pritaikyti“, – apgailestavo Darius.

Kurį laiką jis buvo išvykęs laimės ieškoti į Airiją, vėliau – į Londoną, bet vėl pargrįžo pas tėvus. Šiandien jis nė nenumano, kaip susiklostys likimas, kai išsilaiyks vilkiko vairuotojo teises.

Dukros levutė ir Liveta – dar moksleivės, bet tėveliams ir jos pagelbsti.

Šeimininkas džiaugiasi, kad dalis žemės – šalia namų, tai yra kur karvutes ganyti, kita tolakai – už 5 kilometrų, o pievos – net už 13. Darbštūs Palitauskų vyrai priešinauja kokybiškų pašarų, o javapjūtę įveikti galima daug lengviau negu kitiems, nes turi nuosavą kombainą.

(Nukelta į 6 psl.)

Saulius Palitauskas su žmona Danguole, sūnumi Dariumi ir jo drauge Aurelija.

2016 m. III ketvirčio geriausiai ūkininkai pagal skirtingas superkamo pieno kiekio grupes:

Janina Kristutienė

1-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 50 iki 199 kg natūralaus pieno) Kantenių k., Nevarėnų sen., Telšių r.

Genovaida Kelerienė

2-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 200 iki 499 kg natūralaus pieno) Kapsudžių k., Žlibinų sen., Plungės r.

Vidmantas Stulpinas

3-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 500 iki 999 kg natūralaus pieno) Pasvaigės k., Degaičių sen., Telšių r.,

Saulius Petrutis

4-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 1000 iki 1999 kg natūralaus pieno) Gegrėnų k., Ž.Kalvarijos sen., Plungės r.

Mindaugas Beniušis

5-oje grupėje (per dieną parduoda nuo 2000 kg ir daugiau natūralaus pieno) Šauklių k., Mosėdžio sen., Skuodo r.

Andrius Domarkas

Geriausio ekologiško pieno gamintojas Pasvaigės k., Degaičių sen., Telšių r.

Atlaiko tik tvirtos jungtys

Nijolė ir Robertas Armaliai, gyvenantys Skuodo rajono Pagramantės kaime, įsitikinę, jog sėkmingai gali viską įveikti tik tvirta šeima. Šiomet Armaliams dviguba šventė — jie atšventė sidabrinį santuokos jubiliejų, o Robertui spalį pasibeldė auksinis — 50-asis — gimtadienis.

„Šeima tarsi žaginyš — suremtas iš pagalių tvorelės šienui ar javams džiovinti. Jeigu viena tos tvorelės pusė neatlaikys, viskas nugrius žemėn ir nueis perniek“, — vaizdžiai apie šeimos tvirtybę samprotavo Nijolė.

Armaliai įsikūrę Nijolės tėvų, senelių ir prosenelių name, kuriam gali būti daugiau kaip 200 metų.

„Pirmiausia kibome statyti fermą, naujo namo statybą atidėiodami ateičiai, o šiuo metu tokiam sumanymui įgyvendinti trūksta lėšų“, — pasakojo Robertas.

Sutuoktiniai prisimena, jog prieš pradėdami ūkininkauti nemažai blaškėsi, nes abejojo dėl ūkininkavimo plėtros. Vėliau apsiraminė. Iš buvusio kolūkio už pajus

nusipirko griuvenas su pamatais. Taip 2004-ųjų rugpjūtį ir prasidėjo jų nelengvas kelias į savarankišką ūkininkavimą.

Labiausiai Robertą pykdė neatšakingas statybininkų požiūris į darbą, statant naująją fermą, tad šeima nutarė imti iniciatyvą į savo rankas.

(Nukelta į 6 psl.)

Robertas Armalis (dešinėje) ir „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktorius Mindaugas Čėjauskas.

Rima Šidlauskienė.

Darbšti kaip bitelė

Rima Šidlauskienė su savo sutuoktiniu Ričardu Vieksnaliuose gyvena 29 metus. Čia, galima sakyti, vyro tėviškė, nes jis nuo mažumės šio miestelio gyventojas.

Rima — iš besiribojančio su Telšių rajonu Kelmės krašto, Negirbių kaimo.

„Mano tėviškė — apie 10 kilometrų nuo Vieksnalių. Ten mes ir grūdines kultūras sėjame, ir šienaujame“, — pasakojo Rima.

Moteris užsiminė, jog šeimoje augo trejetas atžalų, o mama anksti ligos patalė atgulė, tai vaikams nemažai vargo patyrė visus darbus nudirbdami. Rima jaunystėje buvo Joniškėje baigusi

konditerijos mokyklą, bet daugiausiai teko dirbti įvairiose valgyklose. Besveikinant jubiliatę su gražiu gimtadieniu, gerų žodžių negailėjo ir sodybon užsukusios draugės Rima ir Vida.

„Mūsų Rima — tikra darbštuolė, tarsi nenuilstanti bitelė, taip pat veikli bendruomenės narė. Ypač ji mėgsta gėles“, — džiaugėsi kaimynės.

(Nukelta į 6 psl.)

Darbai veja darbus

Antanas Nausėda su žmona Nijole gyvena Šilalės rajono Rumšų kaime. Čia ūkininko tėvonija.

„Užauginame ketvertą dukrų. Trejetas įsikūrė Kaune, o levutė su savo sutuoktiniu gyvena pas mus ir padeda ūkininkauti“, — pasakojo Antanas. Ūkininkas apgailestavo, kad šiemet dėl nesibaigiančio lietaus nepavyko derliaus sudoroti, nes peržėlė įsėlis. O pernai būdavo — hektaras ir traktoriaus priekaba grūdų. Gerai, kad žemė aplink, tai palengvina ūkininkavimą. Ją tręšia mėšlu.

Antanas seniai bendradarbiauja su „Žemaitijos pienu“ ir dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinki-

mo tvarkoje. „Gerai tvarkosi ir stengiasi dirbti dar geriau savo ūkyje“, — negailėjo gerų žodžių Antanui „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Petras Kulvietis. Vyras pagyrė ir savo žmoną Nijolę. „Tai didžiausia mūsų darbininkė“, — šypsodamasis sakė jis.

Darbai veja darbus, todėl pailsėti nėra laiko. Tikriausiai užtekėtų vienos rankos pirštų suskaičiuoti, kiek dienų buvo palikę ūkį ir kur nors išvykę.

Antanas Nausėda (kairėje) su „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktoriumi Mindaugu Čėjausku.

Ten, kur teka Tenenys

Šilalės krašte — nemažai ūkininkų, kurie pirmieji mūsų šalyje, Lietuvai atkūrus nepriklausomybę, stojo į savarankišką kelią. Iš pradžių nemaži sunkumai laukė, bet palengva viskas stojo į savo vėžes.

Teneniuose gyvenantys Bronė ir Liudas Bagočiai niekuomet savo kasdienybės neįsivaizdavo be karvutės. Kol turėjo sveikatos, pienelį „Žemaitijos pieno“ bendrovei tiekė Bronės mama.

Kolūkio gyvavimo laikais Bronė dirbo ekonomiste, išbandė ir buhalterės darbą, mat baigusi tuo-

metę Žemės ūkio akademiją.

Liudas Bagočius — ilgametis girininkas. „Miškam atidaviau apie 40 metų ir visokių nutikimų iš girios gyvenimo galėčiau papasakoti“, — šypsodamasis kalbėjo sodybos šeimininkas.

Sveikas humoras jį lydi visą gyvenimą. Gal dėl to ir visokiausios sveikatos problemos sėkmingai įveiktos. Ir šiandien nuo Liudo veido nedingsta šypsena. O kokių anekdotų jis moka papasakoti, gali raitytis iš juoko.

Bagočiai užaugino dvejetą atžalų — dukrą Laimutę ir sūnų Liu-

dą. Dukra įsikūrusi Šilalėje, o Liudas — Šilutėje — beveik pusiau-kelyje nuo tėvų.

Seneliai džiaugiasi penkiais anūkais ir dviem proanūkėmis. Ypač guvi mažoji Austėja, mokanti užtraukti dainelę ir anglų kalbą.

Teneniai — Bronės tėviškė. Jos giminėje — nemažai ilgaamžių. Devyniasdešimt pirmuosius metus žengia ir Bronės mama. Tad šeimininkei darbo yra į valias — ne tik karvutes melžti, kitus ūkio darbus dirbti, bet ir senutėlę mamytę prižiūrėti.

(Nukelta į 8 psl.)

Gražiausios sodybos šeimininkas

(Atkelta iš 4 psl.)

Tvirtu sudėjimo vyras mėgo jėgos sportą. Turėjo įgijęs pirmąjį bokso atskirį, dalyvavo ir rankų lenkimo varžytuvėse, kur dažnai būdavo tarp nugalėtojų. Pasak jo, per nosį niekas nedrįsdavo braukti. 1983 metais Zigmą gyveni- mo vėjai atpūtė arčiau tėviškės. Tuomečiame garsiaje Juknaičių tarybiniame ūkyje dirbo civilinės gynybos viršininku, o vėliau jam patikėjo ūkio miškininkystės barą. Būdamas meniškoms prigimties, Zigmą nutarė įrengti „Seimos ta- ką“ su suoliukais, pavėsiu ir įspūdingu nameliu ant medžių lajos. Pats tuometis ūkio vadovas Zigmantas Dokšas iš nuostabos kraipė galvą ir gyrė unikalias idėjas autorių. Vėliau Zigmą laukė dar svarbesnis baras — tapo atsakingu už visos produkcijos realizavimą. Šilto ir šalto yra matęs ūkininkas, bet visuomet nenustigo vietoje, atkakliai veržėsi į priekį.

Po Nepriklausomybės, nusprendęs ūkininkauti, vienas pirmųjų iš užsienio nusipirko holšteinų veislės telyčaičių. Dabar visa karvių banda holšteinizuota. Bet ūkininkavimas nėjo kaip iš pypkės. Nesisekė su paimta paskola, kuri, keičiantis pinigams, smarkiai padidėjo. Vėliau daug žalos pridarė kilęs gaisras. Laukė ir kiti gyvenimo iš-

bandymai, kai, pasak Zigmo, veterinarų sprendimu buvo išpjauti, ūkininko manymu, sveiki gyvuliai. O už karvių bandos sumažėjimą nubaudė NMA tikrintojai. Viso net neįmanoma suminėti, kiek sunkumų ir džiaugsmų per savo septyniadešimtmetį Zigmą patyrė.

Ūkį šefuojantis „Zemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Petras Kulvietis pastebėjo, jog ūkininkas stengiasi parduoti perdirbėjams kokybišką pieną. Jo karvių banda kontroliuojama. Zigmą užsiminė, jog stengiasi ūkininkauti kuo ekologiškiau — jau apie dešimtmetį žemę tręšia tik mėšlu.

Stonai užaugino gausią šeimą — net penketą vaikų: tris sūnus ir dvi dukras. Tėvas džiaugiasi, kad jie muzikalūs, juk abu sutuoktiniai su muzika labai susiję. Apie Zigmą jau minėjome, o žmona baigusi Tallat-Kelpšos muzikos mokyklą ir gražiai dainuoja. Senelis labai didžiuojasi savo anūku Arnoldu Stoniu, kuris puikus dainininkas ir garsina giminę Lietuvoje.

Visa tai, kas Zigmui mieliausia — matomoje vietoje. Iš nuotraukų žvelgia energingas jaunystės laikų paštininkas, kitur įamžintas namas, kuris po rekonstrukcijos neatpažįstamai pasikeitęs. Malonu pavartyti ir knygą „Gražiausios Lietuvos sodybos ir sodai“, kur rasime ir Stonių sodybą.

„Gyventi inkilėly būtų nuobodu“

(Atkelta iš 4 psl.)

Tada kibo į senutėlius „Žigulius“ ir „Moskvičius“. Tol tran- kėsi, kol šie tikdavo tik į meta- lo laužą“, — pasakojo mama.

Dabar automobiliai modernūs ir visapusiškai pritaikyti varžy- boms. Sesuo Edita užsiminė, jog yra važiavusi su broliu. „Šo- nu skriejantys 140 per valandą greičiu automobiliai ir svylan- čių padangų kvapas paliko neišdildomą įspūdį“, — sakė Edita.

Surpliai puikiai prisimena, kaip jie pradėjo ūkininkauti. Tankiai vykdavo į Lenkiją, kur gyvena ir ūkininkauja Kristinos dėdės. Taip ir susižavėjo. Bet, pasirodo, lenkai, įveikę savo problemas, pasuko sėkmingesniu keliu. Surpliams Lietu-

voje sekėsi sunkiau. Jie ūkinin- kauti pradėjo pagal Valstiečių ūkio įstatymą ir susidūrė su ne- mažais vargais, tačiau yrėsi į priekį.

Tėvai džiaugiasi, kad šalia ūkininkauja sūnus, tai visus dar- bus lengviau įveikti. Jie paten- kinti ir samdomo universalaus darbininko Antano darbu, nes šis tapo tarsi šeimos nariu. Darbštuolis šeimininkams pa- deda ir karvutes melžti.

Paneušas ne tik puikiai išma- no inžinieriaus techniko darbą, bet ir prireikus gali gyvuliams vaistus suleisti.

Ūkininkas pastebėjo, kad kū- rėsi Uogalių kaime tarsi dykvie- tėje, prie namų savo rankomis sodą pasodino. Vieta neblogo, bet pro Kintus praskrenda dau-

gybė paukščių. Čia — jų takas.

Nulesa ne tik raudonuosius ir juoduosius serbentus, bet ir sly- vas, obuolius, kriaušes. Užtelė- ję varnėnai kaip debesis daug žalos pridaro pasėliams, o ką jau kalbėti apie želmėnes žą- sis. Iš po jų „viešėjimo“ palieka juoda žemė. „Elektrinius piemenis“ sutrauko stirmos ir paleidžia gyvulius, todėl reikia imtis įvai- riausių apsaugos priemonių. Yra pasirodę ir vilkų, tačiau, pa- sak medžiotojų būrelio nario Pa- neušo, jų niekas nėra nušovęs. Ūkininkauti trukdo ir tolokai nuo sodybos „išmėtyta“ žemė. Ta- čiau, jeigu viską reikėtų rinktis nuo pradžių, sutuoktiniai, ko gero, rinktųsi panašų gyvenimo būdą — juk jie nenori gyventi „in- kilėly“, o savo sodyboje.

Visi — po vienu stogu

(Atkelta iš 4 psl.)

Ir šiemet, kai orai ypač nepa- lankūs buvo derliui nuimti, tė- vas su sūnumis spėjo pačiu lai- ku javus nukulti iki prasidedant didžiosioms darganomoms. Dar ir kaimynams pagelbėjo.

Lumpėnai — Sauliaus gimtasis kraštas. Čia tėvas, vengdamas stalininės tremties, kadangi bu- vo stambus ūkininkas, atvyko iš Raseinių rajono į buvusį vokie- čių kraštą. Rado ten tvartą, ku- ris tebetarnauja iki šiol, ir pra- dėtus pilti namo pamatus, ka- dangi vokiečiai buvo nuo artė- jančio rusų armijos fronto pasit- raukę. Ant tų pamatų ir iškilo na-

mas. Nagingasis sūnus Saulius dabar jį baigia rekonstruoti. Be- pigu, nes sumanysis šeiminin- kas ne tik apie žemės ūkio tech- niką puikiai nusimano, bet yra perpratęs ir statybininko, ir elektriko, ir santechniko profe- sijas. Visus jo gabumus sunku suminėti.

Saulius prisiminė, kad visą laiką šeima nesiskyrė nuo karvučių. Kiek tik jis pamena, pienelis ke- liaudavo į Silutės pienuotę, o da- bar — į „Silutės Rambyną“.

Ūkininkai stengiasi palaikyti savo valdose tvarką, nes prik- lauso Rambyno regioniniam parkui, kuris kelia griežtus rei- kalavimus. „Isirengėme ir mėš-

lidę, ir sрутų rezervuarą, o žemę tręšiamo mėšlu. Būtų galima ir dėl ekologinio ūkininkavimo pa- mąstyti, bet trukdo per arti žė- mės ūkio valdų esantis plent- tas“, — pasakojo Saulius. Jis už- siminė ir apie begalę tikrintojų, kurie jau gerokai paįkyrėjo. Nors tiek gerai, kad ūkyje trūkumų ne- randa.

Ūkininkai gyvena gražioje vie- toje, kur stūkso visoje Lietuvoje garsus Rambyno kalnas, ne vie- nam keliantis malonius prisimi- nimus apie ten vykusias didžiu- les šventes. Joninių šventės vyksta ir dabar, bet, pasak šeiminin- kų, gerokai kuklesnės.

Apsupta šeimos vyrų

(Atkelta iš 4 psl.)

Tai leido iki lietingųjų orų sėkmin- gai nukulti žieminius javus, kurie ge- rai užderėja — vidutiniškai po 7 to- nas iš hektaro.

Vyras Jonas — technikos žmogus, puikiai išmanantis remonto subtilybes. Jam ir atitenka visi žemės ūkio darbai. Žinoma, tėvui talkina vyriausiasis sūnus Karolis.

Ūkininkaujant visko pasitaiko: ir gyvulių sveikatos problemų, ir žem- dirbiškų bėdų. Šiemet pamiškėje šernai nuniokojo apie 17 ha pasė- tą žirnių lauką. Blogiausia, kad tą- kart pliaupė lietus, tai iš lauko neli-

ko nieko gero.

Pasak šeimininkės, jų žemė nėra gera — apie 44 naudingumo balai, bet ir tokioje galima gaspadoriškai verstis, sėjant grūdines kultūras. Ūki- ninkų karvių banda kontroliuojama, nuolat palaikomi dalykiški ryšiai su Kretingos gyvulių kontrolės konsul- tavimo tarnyba. Pernai ši tarnyba su J.Taco melžimo mokyimo cent- ru Paksų ūkyje surengė „Melžimo pamokėle“, į kurią atvyko nemažas būrelis dalyvių.

Nors kaip voverė sukasi kasdienių darbų verpete, Rita nepraranda optimizmo, o jos veidą dažnai puošia nuoširdi šypsena.

Atlaiko tik tvirtos jungtys

(Atkelta iš 5 psl.)

„Tapome statybininkais, sava- rankiškai daug ko sužinojome, nekalbant jau apie betono rū- šį“, — šypsodamasis pasakojo šeimininkas.

Jam antrino ir Nijolė, prisimi- nusi buvusius vargus. „Techni- kos nebuvo, reikia pašarams žolę pjauti, presuoti, o turi laukti eilės, kol kas susimylės pagelbėti“, — sakė šeimininkė.

Laikas bėgo, žemės daugėjo, gausėjo technikos ir gyvulių. Dabar ūkininkų karvės moder- nioje fermoje vaikšto palaidos, o nuo pieno linijos pereita prie melžimo aikštelės. Ūkininkų karvių bandos pieno kokybė puiki, todėl, tiekiant „Zemaiti- jos pienui“, jis pilamas į atski- rą pienuvežio sekciją. Iš šio pie- no gaminamas daugiausiai ti- tulų mūsų šalyje ir užsienyje pelnės kietasis sūris DŽIUGAS.

Melžti aukštos kokybės pie- ną — Armalių garbės ir sąžinės reikalas. Jie sėkmingai dalyvau- ja kasdienėje pieno mėginių at- rinkimo tvarkoje. Žinoma, už kokybišką pieną „Zemaitijos pieno“ bendrovė ūkininkams moka priedą.

Pasisukus kalbai apie koky- biškus produktus, ūkininkų bal- se jautėsi pasididžiavimas, kad ir jie gali prisidėti prie gero „Ze- maitijos pieno“ bendrovės var- do garsinimo Lietuvoje ir pa-

saulyje.

Nijolė pasidžiaugė stropiomis melžėjomis Genute ir Birute, nuo kurių sąžiningo darbo la- bai priklauso pieno kokybiniai rodikliai. Tačiau ir šeimininkai niekuomet nepaleidžia iš akių atidžios kontrolės. Tik tokiomis bendromis pastangomis ir ga- lima pasiekti aukštų pieninin- kystės rodiklių.

Armačiai, kaip lojalūs „Zemaiti- jos pieno“ bendrovei ūkinin- kai, kviečiami į tradicines ge- riausių ūkininkų šventes Klaipė- doje. Už 2011-uosius metus jų ūkis buvo pripažintas tarp ge- riausiųjų, kaip padaręs didžiau- sią pažangą.

Savo ruožtu ūkininkai nesidai- ro į kitus pieno perdirbėjus ir nesiblaško. „Paukštis — iš li- zdo, plunksnos — krenta“, — iš- mintingą liaudies patarlę, pri- taikytą savo ūkyje, atskleidė Nijolė.

Visa šeima tarsi sujungta tvir- tomis jungtimis. Vaikai nuo ma- žumės kibo tėvams į talką. Šiandien jie gali su šypsena pri- siminti visas savo atžalų „dar- bines“ istorijas ir įvairiausių nutikimus. Neatsitiktinai jų vy- riausias sūnus Aurimas, baigęs Aleksandro Stulginskio univer- sitetą agronomiją, tapo jaunuo- ju ūkininku ir darbuojasi su tė- vais. Darbščios ir dukros Bri- gita, baigusi Vilniaus universi- tetą, taps socialinio darbo spe-

cialiste, bet vasaromis nesėdi sudėjusi rankų — padeda melžti karves. Jaunėlė Rugilė — abitu- rientė. Jai labiausiai patinka rū- pintis veršeliais. Žinoma, jais nuolat rūpinasi mama, nepa- miršdama gyvulių sveikatingu- mo, jų sėklinimo ir kitokių svar- bių gyvulininkystės reikalų. Ji lei- džia per išėigines atsipūsti ir nuo- latinėms melžėjoms. Beje, šei- mininkai savo samdomų darbi- ninkų nepamiršta gimtadienių ir švenčių progomis, o pernai bu- vo jiems surengę išvyką į delfi- nariumą.

Nijolė ir Robertas taip pat mėgsta pakeliauti su „Litgeno“ organizuojamomis grupėmis į svečias šalis, kur gali palyginti savo ir kitų šalių ūkininkų dar- bą. Gaila, kad į tokias keliones gali vykti tik po vieną.

Gero pieno garantas — gyvu- lių šėrimas subalansuotais pa- šarais, negailint jiems įvairiausių mineralinių priedų. Ūkininkai ne- vengia ir kooperuotis gaminda- mi pašarus. Kukurūzų sėja, pjo- vimas ir silosavimas vyksta ran- ka ranson su kaimynais Danute ir Ričardu Jakumais bei Elyte ir Vidmantu Sakučiais.

Kasdienis rūpestis gyvuliais — nėra lengvas darbas, bet jo prasmę pamatai, kai pastebi gerus rezultatus, kuriais džiaug- jasi ir partneriai — pieno per- dirbėjai.

Darbšti kaip bitelė

(Atkelta iš 5 psl.)

Iš tikrųjų gėlės žydi ne tik ant pa- langių, bet ir puošia sodybos apli- ką. Vyras Ričardas prie grožio kūrimo irgi prisideda. Žvilgsnį traukia jauki pavėsinė.

Darbštūs Rima ir Ričardas pa- sistengė, kad gyvenamasis namas atgimtų. Jau užkopęs laiptais, at- siduri gražiai ir skoningai sumeist- rautoje pastoginėje. Sodyba skendi žaliuojančioje augmenijo- je. Tai šeimininkų rankų darbo ir išmonės rezultatas.

Patį ūkininkavimo pradžia nebu- vo iš lengvųjų: karvutes melžė ran- komis. Reikalai pagerėjo, pradė- jus dalyvauti Pieno direktyvos ir Pusiau natūrinio ūkio paramos programose.

Rekonstravo fermą, įsigijo žė- mės ūkio technikos, kurios užten- ka ir sėjai, ir derliui nuimti. Šie- napjūtei samdo tik vyniotuvą.

Visus darbus savo rankomis nu- dirba. Žinoma, be vaikų pagalbos neišsiverstų. Per darbymečius

atskuba sūnūs Deivydas ir Rimvy- das, nesvarbu, kad tolokai nuo tė- viškės miestuose įsikūrę. Dukra Gerda pakol kas darbuojasi pre- kybininke vienoje Telšių parduot- uvėje. Ji taip pat mokosi Šiaulių kolegijoje, kur įgis logistikos spe- cialistės diplomą.

Rima pripažino, kad labai myli gyvulius. „Tiesiog ašaros byra, kai reikia savo rankomis nuglostytus veršelius parduoti“, — prisipažino ji.

Veikli moteris ne tik sukasi kaip vijurkas ūkyje, bet ir spėja dirbti Luokės seniūnijos Vieksnalių ka- pinių prižiūrėtoja.

Ričardas irgi darbštus. Kitaip ir negali būti — juk žemdirbio dar- bas — be atostogų.

Ūkininkai daugybę metų bend- radarbiauja su „Zemaitijos pieno“ bendrove ir prisipažįsta, kad jų pagrindinės pajamos — iš piene- lio. Rimos brolis Virginijus Kaspa- ravičius, gyvenantis Zaduvėnuose, irgi ūkininkauja. Jis pienuą taip pat tiekia „Zemaitijos pienui“. Ten prisipažino pienuo- tiekiančios ir Ri- mos draugės — Vida ir Rima.

Tėvas perdavė sūnui žemdirbišką dvasią

Ryškėnų seniūnijos Krėpštų kaime ūkininkauja Rimantas Aušinskis. Ne vienas. Greta žmona Vaida ir sūnus Arnas, jau sukūręs šeimą.

Rimanto ūkis mišrus, o sūnus – jaunasis ūkininkas – verčiasi mėsine galvijininkyste. Tėvas labai patenkintas tokiu savo atžalos pasirinkimu. Juk du vyrai kai suremia pečius, darbai tirpte tirpsta. Rimanto tėviškė – Ryškėnai, o žmonos Vaidos – Joniškio rajonas.

Beje, visai neseniai Vaida su Lauko Sodos kaimo bendruomenės nariais dalyvavo Joniškio rajono Pošupių kaime Sūrių šventėje.

Šioje šventėje vertinami sūriai, o jų gamintojai apdovanojami diplomais ir prizais. Vienas sūris vertinimui buvo pateiktas nuo bendruomenės, o dar vieną pateikė Vaida Aušinskienė, kilusi iš šio Pošupių kaimo ir „emigravusi“ į Lauko Sodą. Vaidos sūris, nors ir pažymėtas 13 numeriu, pelnė sūrių sūrio vardą, o ji pati pasipuošė Sūrių karalienės karūna. Šventėje buvo siekiamas ir Lietuvos rekordas – pristatytas 14,285 kg sūris.

Rimanto tėvų šaknys – Žarėnų kraštas. Mama daugiausiai triūsė po namus, o tėvas dirbo pieno surinkėju. Tuomet pienešis buvo tiekiamas į istorinę pie-

ninę – „Žemaitijos pieno“ pirmąją, įsikūrusią Simono Daukanto gatvėje. Kas žino, gal tai turėjo įtakos, kad vyriausiasis iš Aušinskių ketvertuko pasuko žemdirbio keliu. Žinoma, ne iš karto. Rimantas su šeima pradėjo kurtis Krėpštuose 2001 metais, čia nusipirkęs sodybą.

„Pačioje pradžioje šiltuoju metų laiku šienaudavau ir kuldavau javus, kadangi turėjau nusipirkęs šienapjovę ir kombainą, o žiemomis dirbau Ryškėnų mokykloje ūkinėje dalyje. Rimčiau pradėjau ūkininkauti gal nuo 2005-ųjų metų“, – prisiminė savo apsisprendimą verstis Krėpštuose Rimantas.

Sumanus ir darbštus žemaitis sukosi kaip įmanydamas: dalyvavo Pieno ir Nitratų paramos programų direktyvose, pasistatė fermą, įrengė ten pieno liniją.

Visi pagrindiniai darbai gula ant tėvo ir sūnaus pečių, o samdo tik vieną darbuotoją, kuriam negaili pinigų.

„Daugiau kaip dešimtmetį ūkyje karves melžia labai sąžiningas ir stropus melžėjas Egidijus, kuris drąsiai galėtų lenktyniauti su sumaniausiomis moterimis melžėjomis“, – džiaugiasi puikiu darbininku šeimininkas.

Tai labai įtakoja ir gerą pieno kokybę, nes nuo atidaus ir kvali-

Techniką

Gerą traktorių MTZ-952.4 (2013 m.), gerą kombainą MASSEY FERGUSON-40 (2001 m.). Tel. 8~601 35332.

Savos gamybos šakniavaisių smulkintuvą. Tel. 8~621 95519.

Naudotus: mėšlo kratytuvus (2,5 ir 4 tonų), vokišką 3000 litrų srutvežį, pakabinamą ir prikabinamą mėšlo krautuvus, vienašę savivarę traktoriaus priekabą, pakabinamą grėblio vartytuvą, lenkišką dvivagę bulviakasę. Tel. 8~682 18700.

Vokišką naudotą kitkinį presą. Kaina sutartinė. Tel. 8~657 90120.

Priekabą 2PTS-4 (didžioji, techniškai tvarkinga). Tel. 8~617 15920.

Traktorių MTZ-82 (1992 m., didžioji kabina, techniškai tvarkingas). Tel. 8~606 14244.

Traktorių T-25 (1990 m., nauja lenkiška kabina), statybinę medieną, viengubo pjovimo lentas (5x7, 5x5, 10x10, 12x12, 5x15, 15x15), atraižas, smulkiai supjaustytas malkas. Tel. 8~652 36270.

Gyvulius

Melžiamą ožką (kaina 30 Eur), ožkytę (kaina 20 Eur), ožį (rudas, kaina 20 Eur), didžiąją traktorinę priekabą ir grūdų traiškytuvą. Tel.: 8~674 34454; 8~605 64949.

Du bekonus ir paršavedę. Tel. 8~616 35861.

Grynaveislį mėšinių veislės BOER ožį (6 mėnesių, kaina 150 Eur). BOER ožys gali kergti (kaina 10 Eur). Tel. 8~616 03251.

Dviejų veršių karvę ir telyčią. Tel. 8~680 83394.

Melžiamų karvių bandą (20 vnt., pirmenybė – perkantiems didesnę kiekį). Tel.: 8~612 86727; 8~616 16098.

Kitas prekes

„Wedholms“ švedišką pieno šaldytuvą. Talpa 650 litro. Tel. 8~618 67088.

Ūkiui reikalingas pagalbinis darbininkas. Apgyvendina. Suteikia socialines garantijas. Tel.: 8~618 66070; (8~448) 42200.

Reikalinga melžėja. Apgyvendina, suteikia socialines garantijas. Tel. 8~657 90120.

Reikalinga melžėja. Suteikia visas socialines garantijas ir apgyvendina. Tel. 8~600 46811.

Reikalingas darbininkas dirbti ūkyje. Tel. 8~612 18926.

Pieno gamintojų dėmesiui!

Parduodami naudoti pieno šaldytuvai (2000, 3200, 3600 litrų talpos).

Dėl išsamesnės informacijos kreiptis telefonu 8~687 78886.

Jaunasis ūkininkas sūnus Arnas.

Aplinką puošia tėvo ir sūnaus atgabenti rieduliai.

Su Rimantu Aušinskiu dalykiškai bendrauja „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Valdas Adomuskas (kairėje).

fikuoto melžimo priklauso produkto kokybiniai rodikliai. „Aušinskių ūkis dalyvauja kasdienėje pieno mėginių atrinkimo tvarkoje. Tai yra iškalbus rodiklis, jog šeimininkai stengiasi dirbti sąžiningai ir atsakingai. Parduodami kokybišką pieną perdirbėjams, jie gauna ir ekonominę paskatą – papildomą piniginių priedą“, – pastebėjo pas Aušinkius apsilankantis ir su jais bendraujantis „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo vadybininkas Valdas Adomuskas.

Aušinskiams prisišienauja kokybiškų pašarų, tik šiemet grūdines kultūras dėl liūčių nukulė vėlokai, kai saulė pasirodė rugsėjo pradžioje. Neblogai užderėjo labai pravartus pašaras gyvuliams – pupos. Jų iki valiai užteks sau, dar ir kitiems pardavė.

Netrukus sodyba dar labiau pagražės. Jau baigiamas statyti 2011-aisiais pradėtas erdvus gyvenamasis namas. Aplinką puošia tėvo ir sūnaus atgabenti rieduliai, tarp kurių vietą atranda moterišku rūpesčiu puoselėjamos gėlės.

30-ojo gimtadienio proga:

Vincą Šimkevičių (spalio 16 d.) — operatorių;
Remigijų Baldauską (spalio 2 d.) — brendo vadovo asistentą;
Redą Sušinskienę (spalio 17 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“);
Rasitą Pocienę (spalio 22 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“);
Kristiną Čekuoliene (spalio 12 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“);
Anželiką Charkovą (spalio 30 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

35-ojo gimtadienio proga:

Laimoną Bardauską (spalio 11 d.) — vairuotoją ekspeditorių;
Tatjaną Lukošienę (spalio 1 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

40-ojo gimtadienio proga:

Almą Baublienę (spalio 14 d.) — produkto kategorijos/brendo pardavimų ir rinkodaros vadovę;
Kristiną Dardanskiene (spalio 28 d.) — sūrių gamybos darbininkę (ABF „Šilutės Rambynas“).

45-ojo gimtadienio proga:

Aurimą Balčių (spalio 26 d.) — vairuotoją vadybininką;
Danutę Budžienę (spalio 17 d.) — pieno surinkėją;
Jolitą Puodžiuvienę (spalio 28 d.) — apskaitininkę;
Rasą Vaičiienę (spalio 1 d.) — pieno surinkėją;
Iloną Jančiauskienę (spalio 20 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

50-ojo gimtadienio proga:

Vilmą Jančiauskienę (spalio 10 d.) — gamybos darbininkę;
Gintarą Marčių (spalio 7 d.) — operatorių;
Redą Rakauskienę (spalio 29 d.) — pieno surinkėją;
Janiną Suboč (spalio 26 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“);
Laurą Skvarnavičienę (spalio 31 d.) — parduotuvės vedėją (UAB „Čia Market“);
Aivą Strazdauskienę (spalio 24 d.) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

55-ojo gimtadienio proga:

Vitaliją Smilgienę (spalio 10 d.) — operatore;
Dangolę Stonkienę (spalio 10 d.) — gamybos darbininkę;
Francišką Seržantovič (spalio 10 d.) — vairuotoją ekspeditorių;
Loretą Pazdradienę (spalio 19 d.) — parduotuvės vedėją (UAB „Čia Market“).

60-ojo gimtadienio proga:

Algimantą Gustaitį (spalio 26 d.) — apsaugos darbuotoją;
Reginą Januškevičienę (spalio 26 d.) — vafinių puodelių dėliotoją (AB „Klaipėdos pienas“).

40 metų darbo sukakties proga:

Joną Martinkų (dirba nuo 1976-10-04) — sandėlininką prekių atrinkėją.

35 metų darbo sukakties proga:

Romą Grušienę (dirba nuo 1981-09-08) — vyr. meistrę.

25 metų darbo sukakties proga:

Stanislavą Vaičiienę (dirba nuo 1991-10-22) — vyresniąją buhalterę realizacijai;
Rimgaudą Jucių (dirba nuo 1991-10-07) — vairuotoją laborantą.

20 metų darbo sukakties proga:

Liną Dacytę (dirba nuo 1996-10-28) — operatore;
Vyda Liutkų (dirba nuo 1996-10-01) — vairuotoją laborantą;
Juzefą Liutkuvienę (dirba nuo 1996-10-01) — vairuotoją laborantę;
Virginiją Bakšienę (dirba nuo 1996-10-21) — meistrę (AB „Klaipėdos pienas“).

15 metų darbo sukakties proga:

Virginiją Adomaitienę (dirba nuo 2001-10-09) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

10 metų darbo sukakties proga:

Danę Pocienę (dirba nuo 2006-10-01) — pieno surinkėją;
Sigitą Maknickaitę (dirba nuo 2006-10-20) — užsakymų vadybininkę;
Donatą Razgų (dirba nuo 2006-10-02) — gamybos darbininką;
Jolantą Garbauskaitę (dirba nuo 2006-10-19) — svarbių klientų pardavimų vadybininkę;
Verą Eigminiene (dirba nuo 2006-10-02) — deklaratę-užsakymų vadybininkę;
Renatą Savickį (dirba nuo 2006-10-14) — katilinės operatorių;
Remigijų Paulauską (dirba nuo 2006-10-05) — gamybos darbininką (UAB „BMVK“);
Remigijų Butkienę (dirba nuo 2006-10-03) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“);
Aštą Servienę (dirba nuo 2006-10-04) — pardavėją kasininę (UAB „Čia Market“).

Ten, kur teka Tenenys

(Atkelta iš 5 psl.)

Nuotaikingasis Liudas — nuo Varnių krašto. Pasak jo, nors ten miesto dulkės ir kaimo oras maišosi, bet tėviškė lieka tėviškė. Bronė užsiminė, jog gerai, kad karvutės ganosi netoliese, tai vis lengviau jas prižiūrėti. O ruošiant pašarus, žinoma, be talkininkų neišsiverčiama.

Gražų gimtadienį atšventusi Bronė, svarbiausia — nepraranda gero ūpo ir džiaugiasi gyvenimu. Šalia jos — nuotaikingasis sutuoktinis Liudas, sėkmingai įveikęs ne vieną jam siųstą likimo kirtį.

Bronė ir Liudas Bagočiai (kairėje) su „Žemaitijos pieno“ Žaliavos pirkimo direktoriumi Mindaugu Čėjausku ir vadybininke Danute Jokubauskiene.

baltoji varnelė

MASCARPONE ice cream

Ledy desertas visai šeimai

Karamelė Lazdyno riešutai

Maskarponė Braškių uogienė

800 ml

Rašykite! Skambinkite!

Norintys pirkti ar parduoti galvius, žemės ūkio techniką, kitas su ūkininkavimu susijusias prekes, galite kreiptis tel. +370 444 22351, e. paštu: lpua.info@gmail.com

www.lpua.info

Leidžia: Lietuvos pieno ūkių asociacija
Liuoės g. 73, LT-87140 Telšiai, Lietuva
Tel.: +370 444 22301, faksas +370 444 69210
El. paštas: LP_UA.info@gmail.com www.lpua.info

Redakcinė kolegija:
Rigolda Baniene;
Irena Baltušaitienė, Jolanta Bittorienė;
Mindaugas Čėjauskas.

Spausdina Šiauliu „Utrago“ spaustuve
2 so. I. Leidžiamas
nuo 1996-05-23, kartą per mėnesį.
Tiržas 3000 egz.